Колись давно, не знати вже й коли,
я брав перо до рук із трепетом побожним,
і ті рядки, що їх писав, були
для мене світом дивним і тривожним.

Колись давно, мабуть, життя назад,
мені любов була висока і шляхетна,
і фіалково квітли небеса,
мов бунчуки анатолійських хеттів.

Колись давно, засмаглий, молодий,
я вів за руку доню, наче долю,
й вірджінських сигарет солодкий дим
плив над столом у товариському колі.

Колись давно, шляхетний і прямий,
збирався на краще цілий світ змінити,
аби прозрів сліпий, сказав німий
слова найперші — "жити" і "любити".

Колись давно... У присмерку років
перебираю давні вірші і любові.
Зберіг тепло дитячої руки
й золу стремлінь і сподівань у слові...